

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Tyrała

Sędziowie: SA Izabela Szumniak

SO (del.) Paweł Dobosz (spr.)

Protokolant: Adriana Hyjek

przy udziale prokuratora Maryli Potrzyszcz- Doraczyńskiej

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2021 r.

sprawy:

1. *G. D., syna S. i I. z domu D., urodzonego (...) w G.*

oskarżonego o czyny:

z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i z art. 53 ust. 2 w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk,

2. *M. K., syna J. i E. z domu W., urodzonego (...) w G.*

oskarżonego o czyny:

z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych oraz prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 14 czerwca 2019 r. w sprawie VIII K 164/17

1. *zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonych G. D. i M. K. w ten sposób, że:*

1.1. *uchyla orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności wobec obu tych oskarżonych z pkt 3 i 7 wyroku;*

1.2. *w ramach czynu przypisanego oskarżonemu G. D. w pkt 2 wyroku ustala, że oskarżony w miejscowości B. wytworzył znaczne ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o łącznej wadze 2 kg poprzez suszenie amfetaminy na etapie wytrącania soli amfetaminy, a następnie w części wprowadził ją do obrotu udostępniając tą substancję P. S. i innym osobom, jako podstawę prawną skazania wskazuje w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu przepisów ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i Kodeksu karnego z 6 czerwca 1997 r. w brzmieniu obowiązującym w dniu 23 czerwca 2020 r. przepisy art. 53 ust. 1 i 2 w zb. z art.*

56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k., zaś jako podstawę prawną wymiaru kary przepisy art. 53 ust. 2 i 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§3 k.k. i 33§1 i 3 k.k. i obniża oskarżonemu G. D. wymierzone kary do 3 (trzy) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, przyjmując wartość jednej stawki w kwocie 10 (dziesięć) złotych;

1.3. w ramach czynu przypisanego M. K. w pkt 5 wyroku eliminuje ustalenie, że posiadał on substancję psychotropową oraz podwyższa wymiar kary pozbawienia wolności do roku pozbawienia wolności;

1.4. M. K. uniewinnia od czynu zarzucanego mu w pkt IV aktu oskarżenia (pkt 6 wyroku);

2. utrzymuje w mocy wyrok w pozostałej zaskarżonej części w stosunku do G. D. i M. K.;

3. na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu przepisów Kodeksu karnego z 6 czerwca 1997 r. w brzmieniu obowiązującym w dniu 23 czerwca 2020 r. kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego G. D. łączy i wymierza łączną karę 3 (trzy) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

4. na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet łącznej kary pozbawienia wolności zalicza G. D. okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 17 lipca 2016 r. do dnia 25 czerwca 2018 r., a na poczet orzeczonej wobec M. K. kary pozbawienia wolności od dnia 18 lipca 2016 r. do 18 lipca 2017 r.

5. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. B. kwotę i r. pr. E. D. po kwocie 1033,20 zł (tysiąc trzydzieści trzy złote 20/100) w tym 23 % VAT z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym, a nadto na rzecz adw. P. B. kwotę 155 zł (sto pięćdziesiąt pięć złotych) z tytułu niezbędnych i udokumentowanych wydatków adwokata ustanowionego z urzędu;

6. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego G. D. kwotę 800 (osiemset) złotych, a od M. K. kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych z tytułu opłat za obie instancje oraz wydatki Skarbu Państwa za obie instancje w częściach na nich przypadających.

7. kosztami procesu w części uniewinniającej obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 377/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 14.06.2019 r. w sprawie VIII K 164/17

1.2. **Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. **Granice zaskarżenia**

1.1.1. ***Kierunek i zakres zaskarżenia***

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.1.2. ***Podniesione zarzuty***

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. ***Wnioski***

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

**2. Ustalenie faktów w związku z dowodami
przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**

1.5. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	G. D.	<u>Czyn z pkt II aktu oskarżenia.</u> Wytworzenie przez G. D. w okresie od połowy marca 2016 r. do połowy czerwca 2016 r. w B. w mieszkaniu przy ul. (...) lok. 24 znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci 2 kg amfetaminy poprzez jej suszenie na etapie wytrącania soli amfetaminy. Zmieszanie amfetaminy z kofeiną i wprowadzenie części tej substancji do obrotu poprzez jej udostępnienie P. S. i innym osobom.	opinia ustna biegłej D. Z.	3227-3230/16
opinia pisemna z zakresu badań chemicznych	1074/6			

wyjaśnienia T. B.	150-150v/1			
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.	M. K.	<p><u>Czyn z pkt IV aktu oskarżenia</u></p> <p>Uczestnictwo wspólnie i w porozumieniu z G. D. oraz z innymi nieustalonymi osobami w okresie od połowy marca 2016 r. do połowy czerwca 2016 r. w B. i w miejscowości P. oraz innych nieustalonych miejscach w obrocie substancją psychotropową w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 172,73 grama netto.</p>	wyjaśnienia W. Ż.	404v-405/3, 3174-3175/16
wyjaśnienia T. B.	1460/8			

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
2.1.1.1	<p>opinia ustna biegłej D. Z.,</p> <p>opinie pisemne z zakresu badań chemicznych</p> <p>wyjaśnienia i zeznania T. B.</p>	<p>Podstawą ustaleń dotyczących wytwarzania amfetaminy przez G. D. są wyjaśnienia T. B. (2) składane w charakterze podejrzanego. Są one przytaczane przez sąd pierwszej instancji dla wykazania, że takie czynności miały miejsce. Między jednak uzasadnieniem wyroku a opisem czynu przypisanego oskarżonemu G. D. występują istotne rozbieżności. Oskarżonego sąd okręgowy uznał za winnego czynu polegającego na wytworzeniu znacznych ilości substancji psychotropowej w ilości nie mniejszej niż 10 kg, choć w uzasadnieniu wyroku sąd wskazywał nawet na wytworzenie tej substancji w ilości kilkukrotnie większej (str. 19 uzasadniania wyroku). Nie zostało jednak przez sąd pierwszej instancji wyjaśnione z czego wynikała ta różnica między rozważaniami zawartymi w uzasadnieniu, a treścią wyroku. Określenie w opisie czynu „ilość nie mniejsza niż” nie może być jednak interpretowane na niekorzyść oskarżonego i przyjęć należy tą wartość jako jednoznacznie wynika z tego rodzaju ustaleń, a taką jednoznaczną wartością jest ta jaka jest tą minimalną czyli 10 kg amfetaminy. Nie należy uznawać, że taka ilość tej substancji przyjęta została dlatego, bo taka w przybliżeniu ilość narkotyku została zatrzymana u T. B. (2). Jak on sam twierdził zabrał G. D. 10 kg amfetaminy, ale drugie tyle narkotyków pozostawił w mieszkaniu (151/1). Pozostając przy ustaleniach sądu pierwszej instancji i minimalnej ilości amfetaminy, jaka przyjęta została w opisie przypisanego oskarżonemu czynu</p>

wskazać jednak należy, że ustalenia te również nie są precyzyjne.

Zabezpieczona u T. B. (2) substancja psychotropowa była mieszaniną siarczanu amfetaminy i kofeiny, co jasno wynika z opinii z zakresu badań chemicznych (1074/6). Pakiety tej substancji były tymi, jakie świadek zabrał z mieszkania, ale były to również te same pakiety, przy wykonaniu, których brał udział (150/1). Jeżeli zatem sąd ustalenia dotyczące ilości wytworzonej amfetaminy dokonywał w oparciu o ilość paczek, jaka była rezultatem czynności opisywanych przez świadka to przy przyjęciu granicznej, minimalnej ilości substancji, jaka w tych paczkach się znajdowała czyli 10 kg, to należało dla określenia ilości wytworzonej amfetaminy ilość tą pomniejszyć o wagę kofeiny, która została do tego narkotyku dodana jako tzw. wypełniacz.

Przesłuchana na rozprawie odwoławczej biegła z zakresu chemii stwierdziła, że dodawanie tzw. wypełniaczy do siarczanu amfetaminy nie jest już częścią procesu wytwarzania amfetaminy metodą Leuckarta. Jeżeli zatem zachodzi konieczność ustalenia jaka ilość substancji została wytworzona to ilość ta nie powinna obejmować w ogólnej wadze narkotyku tego co jedynie zwiększa jego masę, ale substancją psychotropową nie jest. Od ogólnej wagi substancji, która miała być przedmiotem obrotu należy odjąć wagę tzw. wypełniacza, który dodawany jest do narkotyku, by zwiększyć jego masę, a przez to i zyski ze sprzedaży większej ilości tego rodzaju substancji. Tego rodzaju działania polegające na mieszaniu substancji psychotropowej z innymi

substancjami, dla zwiększenia wagi narkotyku uznać należy wyłącznie za przygotowania do wprowadzenia narkotyku do obrotu.

W oparciu o ustną opinię biegłej z zakresu badań chemicznych podzielić natomiast należało ustalenia sądu okręgowego dotyczące przeprowadzenia przez G. D. ostatniego etapu wytwarzania soli amfetaminy. Jak wynikało z opinii biegłej amfetamina po wytworzeniu jest cieczą, która w celu dalszej dystrybucji jest krystalizowana do stanu stałego. Produktem krystalizacji po wytrącaniu się jest sól amfetaminy. Amfetamina po wytrąceniu nie jest jednak od razu sypka i dlatego podlega suszeniu. Osuszanie według biegłej jest ostatnim etapem wytwarzania amfetaminy, końcówką wytrącania soli amfetaminowej. Wywody biegłej jasno tłumaczyły zatem znaczenie czynności jakie relacjonował T. B. (2), a z których wynikało, że amfetamina była suszona przy użyciu czterech lamp grzewczych (150/1). Prawidłowo zatem sąd pierwszej instancji ustalił, że w mieszkaniu w B. odbywała się częściowo produkcja amfetaminy w postaci jej suszenia (str. 21 uzasadniania wyroku). Stwierdzić jednak należy, że pozostałe wskazane przez sąd czynności jak przesiewanie, rozważanie, pakowanie, prasowanie i zabezpieczenie, o jakich opowiadał świadek nie były już częścią procesu wytwarzania, a miały przygotować substancję do wprowadzenia jej do obrotu.

Jednocześnie stwierdzić też należy w oparciu o ustną opinię biegłej D. Z. (2), że czynności opisywane przez T. B. (2) w postaci suszenia amfetaminy nie mogły

dotyczyć jej mieszania z kofeiną. Takie czynności rzeczywiście były wykonywane w mieszkaniu w B., ponieważ substancja psychotropowa, którą zatrzymano u T. B. (2) stanowiła mieszaninę siarczanu amfetaminy i kofeiny, a nadto przeprowadzone badania specjalistyczne potwierdziły, że w zabezpieczonych dowodach w mieszkaniu nr (...) przy ul. (...) w B. (sączki bibułkowe, którymi zebrano ślady chemiczne) ujawniono ślady obecności tych substancji (protokół zatrzymania tom 3-4, 6-7/1, protokół przeszukania tom 9-16/1, protokół oględzin samochodu 59-62/1, dokumentacja fotograficzna 520-522/3, opinie z zakresu badań chemicznych 1074/4, 1263-1269/7). Jak jednak wynikało z ustnej opinii biegłej do zmieszania siarczanu amfetaminy i kofeiny nie są potrzebne żadne inne substancje i narzędzia, ponieważ substancje te się fizycznie mieszają. Nie było, więc potrzeby wspólnego rozpuszczania tych substancji, a następnie suszenia. Jeżeli zatem oskarżony cokolwiek suszył to było to suszenie soli amfetaminy na etapie jej wytrącania do sypkiej postaci tej substancji. Inne substancje, o jakich wyjaśniał T. B. (2) soda oczyszczona, kwas borowy i amoniak, jak wynikało z opinii biegłej nie są wykorzystywane w procesie wytwarzania amfetaminy, ale również jako tzw. wypełniacze. Substancje te mogą być natomiast wykorzystywane do usuwania zanieczyszczeń również w warunkach domowych i mogły zostać użyte do likwidacji śladów po czynnościach, jakich przedmiotem była amfetamina.

Mając na uwadze powyższe rozważania na podstawie opinii ustnej biegłej D. Z. (2) oraz

opinii pisemnych uznać należało, że G. D. wytworzył mniejszą ilość substancji psychotropowej niż ta jaką przyjął sąd pierwszej instancji. Jeżeli bowiem w swoich ustaleniach sąd okręgowy odwoływał się do ilości 10 kg substancji, jaka znajdowała się w wykonanych przez oskarżonego i T. B. (2) paczkach, to jednak z tych rozważań sądu nie wynikało by uwzględnił przy tym, że paczki te zawierały nie tylko wytworzoną również wskutek suszenia przez oskarżonego amfetaminę, ale nadto następnie z nią zmieszaną kofeinę. Dlatego też ustalenia dotyczące ilości wytworzonej amfetaminy należało uzupełnić o okoliczność, jaką sąd pierwszej instancji pominął, a związaną z tym, że paczki, na podstawie liczby, których ustalał ilość wytworzonej substancji psychotropowej w większej ilości zawierały kofeinę, a nie amfetaminę. Uwzględniając zawartość siarczany amfetaminy i kofeiny na podstawie opinii z zakresu badań chemicznych, z której wynikało, że zawartość siarczany amfetaminy nie przekraczała 20% w ogólnej wadze substancji zatrzymanej T. B. (3) przyjęto, że G. D. wytworzył 2 kg substancji psychotropowej w postaci siarczany amfetaminy. Zdaniem sądu odwoławczego jest to minimalna ilość tej substancji, jaką można przyjąć w okolicznościach sprawy, którą wytworzył oskarżony. W związku z kierunkiem apelacji na korzyść oskarżonego oraz treścią ustaleń sądu pierwszej instancji w tym zakresie sąd odwoławczy nie mógł poczynić mniej korzystnych w tym zakresie ustaleń.

Powyższe rozważania sądu apelacyjnego stanowiły konsekwencję ustnej opinii biegłej D. Z. (2) oraz opinii pisemnych z zakresu badań chemicznych.

W ocenie sądu opinie ta były jasne i pełne. W ramach opinii ustnej w sposób jednoznaczny biegła określiła jakie czynności można uznać za mieszczące się w procesie wytwarzania amfetaminy, a jakie czynności do takiego procesu nie należą. Wypowiedzi biegłej zgodne są również treścią ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, która w art. 4 pkt 19, 20, 35 definiuje czynności polegające na przetwarzaniu, przerobie i wytwarzaniu substancji psychotropowych. Jednoznacznie z nich wynika, że mieszanie takich substancji z takimi, które nie stanowią substancji psychotropowych, tylko dla zwiększenia ich wagi, nie stanowi ani wytwarzania, ani przerobu, ani przetwarzania substancji psychotropowych.

Sąd odwoławczy dzieląc także ocenę relacji T. B. (2) dokonaną przez sąd okręgowy wyprowadził przede wszystkim z wyjaśnień świadka odmienne ustalenia dotyczące ilości wytworzonej przez G. D. amfetaminy. Sąd pierwszej instancji pominął okoliczności związane ze zmieszaniem amfetaminy z kofeiną, która znacznie zwiększyła wagę substancji, jaka była następnie przedmiotem obrotu. Przedmiotem obrotu są bowiem często narkotyki, które zmieszane zostają z innymi substancjami, jakich obrót jest dopuszczony przez prawo. Tworzą one jeden produkt, z którego nie można wyizolować wyłącznie narkotyku. Społeczna szkodliwość obrotu takimi substancjami jest związana z bezprawnymi korzyściami, jakie czerpią sprawcy z ich sprzedaży. Oczywiście wpływ na ocenę społecznej szkodliwości takich

zachowań ma również skład chemiczny tych substancji, bo zagrożenie dla zdrowia publicznego jest tym większe im silniejsze odurzające oddziaływanie na organizm człowieka będzie miał narkotyk, a co może zostać uwzględnione przy wymiarze kary za taki czyn. W przypadku ustaleń dotyczących ilości wytworzonego narkotyku należy je natomiast sprowadzać wyłącznie do wagi środka odurzającego lub substancji psychotropowej, która w takim procesie powstała, ponieważ mieszanie takich substancji z innymi, których posiadanie nie jest prawnie reglamentowane, nie jest czynnością stanowiącą część procesu produkcji narkotyków. Takie działania mogą być uznane wyłącznie za przygotowania do wprowadzenia narkotyków do obrotu.

1.1.6. **Dowody
nieuwzględnione
ustaleniu faktów
(dowody, które sąd uznał
za niewiarygodne oraz
niemające znaczenia dla
ustalenia faktów)**

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2

Dowód

Zwięźle o powodach
nieuwzględnienia dowodu

2.1.2.1

wyjaśnienia i zeznania W. Ż.
i T. B.

Zeznania W. Ż. (2) sąd odwoławczy uznał za wiarygodne. Przesłuchanie świadka na rozprawie odwoławczej potwierdziło pozytywną ocenę jej relacji zaprezentowaną przez sąd pierwszej instancji. Rzeczywiście składając zeznania przed sądem okręgowym świadek unikała jednoznacznych wypowiedzi, co mogło być skutkiem upływu czasu. Na rozprawie odwoławczej świadek

potwierdziła jednak odczytywane z etapu śledztwa jej wyjaśnienia i złożyła uzupełniające zeznania, pozostające w korelacji z uprzednimi wyjaśnieniami. Nie było powodów, by świadcowi odmówić wiary. Nie miała interesu w fałszywym przedstawieniu okoliczności dotyczących obu oskarżonych. W toku rozprawy nie zostały ujawnione żadne okoliczności, które mogłyby świadczyć o tym, że została przesłuchana z wyłączeniem swobody wypowiedzi, pod wpływem przymusu. Jej relacje były spójne i pozostawały w korelacji z innymi dowodami w postaci chociażby relacji T. B. (2), który w podobny sposób opisywał rolę obu oskarżonych związaną z posiadaniem narkotyków. Jeżeli jednak wypowiedzi W. Ż. (2) okazały się wiarygodną podstawą dla ustaleń dotyczących pierwszego zarzucanego M. K. czynu to jednocześnie okazały się one nieprzydatne dla dokonania ustaleń dotyczących czynu zarzucanego mu w pkt IV aktu oskarżenia. Nie wynikało to jednak z braku wiarygodności depozycji świadka, ale z tego, że nie miała ona wiedzy ściśle dotyczącej osoby i okresu, do jakiego zarzut ten się odnosił.

Kluczowe dla oceny przydatności tego dowodu jest wskazanie na czas, w jakim wskazany występki miał zostać popełniony. Zarzucane oskarżonemu przestępstwo dotyczy okresu od połowy marca 2016 r. do połowy czerwca 2016 r. Koniec tego okresu wyznacza kradzież amfetaminy należącej do G. D. przez T. B. (2). Jak wynika z wyjaśnień i zeznań świadka widziała ona czynności podejmowane przez obu oskarżonych, a związane z przechowywaniem narkotyków, ale

które miały miejsce w listopadzie 2015 r. w G. (404v-406/3). Jednocześnie też z relacji tego świadka wynikało, że miejscowości P., gdzie w miejscu pobytu M. K. widziała narkotyki, była przez dwa dni przed jej zatrzymaniem (404, 406/3, 1460/8), a więc już poza okresem, w jakim wedle postawionego oskarżonemu zarzutu miał on uczestniczyć w obrocie narkotykami. Relacje tego świadka pomimo, że wiarygodne nie mogą być zatem podstawą do ustalenia, że od połowy marca 2016 r. do połowy czerwca 2016 r. M. K. brał udział w obrocie narkotykami poprzez przechowywanie amfetaminy dla G. D.. Nie posiadała ona bowiem wiedzy na temat zachowań oskarżonego w okresie zarzucanego mu czynu.

Sąd pierwszej instancji jednocześnie przyjął, że w oparciu o relacje T. B. (2) nie można ustalić, by M. K. uczestniczył w obrocie 10 kg amfetaminy (str. 27 uzasadnienia wyroku). Rzeczywiście wyjaśnienia tego świadka nie pozwalają na żadne precyzyjne ustalenia jakie ilości narkotyków i jakich przechowywał M. K. w okresie zarzucanego mu czynu (1454). W związku z tym nie było możliwe na podstawie tego dowodu ustalenie, że oskarżony jakiegokolwiek w tym czasie narkotyki przechowywał, bo informacje pozyskane od G. D. mogły odnosić się właśnie do okresu, o jakim opowiadała W. Ż. (2).

Żadne zatem dowody osobowe nie świadczyły o tym, by w okresie od połowy marca 2016 r. do połowy czerwca 2016 r. M. K. posiadał jakiegokolwiek narkotyki i w ten sposób uczestniczył w obrocie tymi substancjami. Dla wypełnienia tej luki dowodowej, celem ustalenia, że

oskarżony dopuścił się zarzucanego mu w pkt IV aktu oskarżenia czynu, sąd okręgowy dokonał jednak karkołomnego zabiegu, bo uznał, że amfetamina zabezpieczona 18.07.2016 r. w miejscu pobytu M. K. w ilości 172,73 gram posiadana przez niego była również w okresie zarzucanego mu w pkt IV aktu oskarżenia czynu. Problem jednak polega na tym, że nie ma pewności, by w okresie od połowy marca 2016 r. do połowy czerwca 2016 r. taką ilość amfetaminy M. K. przechowywał. Nie można mieć takiej pewności, ponieważ W. Ż. (2), która mówiła o zachowaniach oskarżonego, które można było zakwalifikować jako udział w obrocie narkotykami dotyczyły okresu, albo sprzed połowy marca 2016 r., albo z połowy lipca 2016 r., a więc wykraczających poza okres czynu z pkt IV aktu oskarżenia. Wypowiedzi T. B. (2) na ten temat zostały jako nieprecyzyjne odrzucone nawet przez sąd pierwszej instancji. M. K. był przechowawcą narkotyków dla G. D., ale w innym okresie niż określony w pkt IV aktu oskarżenia. Tym co jednak może w jednoznaczny sposób takie ustalenie uzasadnić jest fakt kradzieży narkotyków przez T. B. (2) G. D. w połowie czerwca 2016 r. Jest to okoliczność bezspornie ustalona przez sąd okręgowy i przecież wynika z niej, że to właśnie od tego czasu wystąpiła konieczność zmiany miejsca przechowywania narkotyków przez G. D.. Jak przecież wynikało z relacji T. B. (2) nie wziął on z wynajmowanego mieszkania wszystkich narkotyków tylko część (151v/1), a zatem reszta została przejęta przez oskarżonego. Okoliczności te przemawiają więc za ustaleniem, że narkotyki, jakie zostały zabezpieczone w czasie przeszukania w miejscowości P. 18.07.2016 r. znalazły się tam,

ponieważ G. D. nie mógł już przechowywać ich w mieszkaniu w B., bo istniało niebezpieczeństwo, że ponownie zostaną skradzione przez T. B. (2). Dla takiego ustalenia nie ma dowodu przeciwnego, a jest ono oczywiście zgodne ze wskazaniami doświadczenia życiowego. Takiego ustalenia nie mogą podważyć relacje T. B. (2) o tym, że M. K. przechowywał narkotyki dla drugiego oskarżonego, ponieważ nie precyzowały one ani miejsca, ani czasu przechowywania narkotyków, ani ich rodzaju. Zestawiając w konfrontacji z tymi ustaleniami wypowiedzi W. Ż. (2) jedynie potwierdzić można, że rzeczywiście M. K. przechowywał narkotyki dla G. D., ale w innym okresie niż ten, jaki objęty był zarzutem z pkt IV aktu oskarżenia. W konsekwencji w oparciu o relacje W. Ż. (2) i T. B. (2) nie można było ustalić by od połowy marca 2016 r. do połowy czerwca 2016 r. M. K. posiadał jakiegokolwiek narkotyki, a tym samym, by uczestniczył w ich obrocie.

**3. STANOWISKO SĄDU
ODWOŁAWCZEGO WOBEC
ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i
wniosków**

Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Apelacja obrońcy oskarżonego G. D..</p> <p>Obraza przepisów postępowania, które miały wpływ na treść orzeczenia art. 7 k.p.k., 424§1 k.p.k. i 366§1 k.p.k.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Pomimo, że zarzut obrazy przepisów postępowania został wskazany przez obrońcę oskarżonego dopiero jako trzeci po zarzutach obrazy prawa materialnego należało omówić go w pierwszej kolejności. Zazwyczaj bowiem naruszenie przepisów postępowania generuje dalsze uchybienia, które mogą polegać na błędach w ustaleniach faktycznych i obrazie prawa materialnego. Jeżeli zatem obrońca zarzuca obrazę przepisu art. 7 k.p.k. to podzielenie w tym zakresie jego uwag mogło w ogóle spowodować, że ocena pozostałych zarzutów byłaby bezprzedmiotowa.</p> <p>Oceniając przedstawione w tym zakresie przez obrońcę argumenty wskazać należy, że zasada swobodnej oceny dowodów określona w art. 7 k.p.k. nie wartościuje dowodów z perspektywy ich źródła. W szczególności nie wpływa na ocenę wiarygodności dowodu to czy depozycje składane są przez oskarżonego, świadka, czy też osobę, która w innym postępowaniu występuje jako oskarżony. Osoby z tej ostatniej kategorii oczywiście mogą mieć interes w pomawianiu innych osób o udział w przestępstwie, ale nie mają interesu w tym, by składać fałszywe zeznania, bo jeżeli oczekują nadzwyczajnego złagodzenia kary albo innego korzystnego dla nich rozstrzygnięcia nie mogą zakładać, że takie pozytywne dla nich zakończenie sprawy mogą osiągnąć wskutek składania fałszywych wyjaśnień bądź zeznań. Jeżeli decydują się na fałszywe pomówienie to motywem takiej postawy</p>	

są bardziej zindywidualizowane powody, odnoszące się zazwyczaj do osobistych relacji między pomawianym, a pomawiającym.

Konkretnie odnosząc się do uwag przedstawionych przez obrońcę w tej części jego apelacji stwierdzić należy, że nie było dowolne ustalenie sądu o wytworzeniu przez oskarżonego amfetaminy poprzez oparcie się w tym zakresie na relacjach T. B. (2). Świadek co prawda nie zna się na narkotykach, ale opisał on czynności, które w świetle opinii biegłej z zakresu badań chemicznych mogły zostać zakwalifikowane jako podejmowane w ramach procesu wytwarzania amfetaminy. Nadto przy świadku zatrzymano przecież substancję, która po specjalistycznym badaniu została uznana za siarczan amfetaminy zmieszany z kofeiną, co oznaczało, że rzeczywiście amfetaminę oskarżony wytworzył, a następnie zmieszał ją z kofeiną celem zwiększenia wagi substancji, jaka miała być wprowadzona do obrotu. Sąd pierwszej instancji swoje ustalenia czynił nie tylko o depozycje świadka, ale również uwzględniając inne dowody. O tyle natomiast zarzut obrońcy w części można uznać za zasadny o ile odnosi się on do ilości amfetaminy, jaka miała zostać wytworzona. W tym zakresie świadek nie znał składu chemicznego substancji jaką najpierw ukradł, a potem rozprowadzał. Natomiast skład ten znany był sądowi okręgowemu na podstawie opinii z zakresu badań chemicznych i wnioski tej opinii powinny sąd ten skłonić do zmiany ilości amfetaminy, jaką wytworzył G. D. w mieszkaniu w B.. Szersze w tym zakresie rozważania przedstawione

zostały w sekcji 2.2.1. uzasadniania i zbędne jest ich powtarzanie.

Nie jest oczywiście zasadny zarzut obrońcy opierający się na twierdzeniu, że dowodem na okoliczność wytworzenia amfetaminy są zapiski znajdujące się w aktach. Zapiski te należące do oskarżonego są jedynie dowodem na to, że G. D. miał wiedzę na temat sposobu produkcji amfetaminy. Dowodem jaki wskazywał sąd pierwszej instancji na to, że brał on udział w wytwarzaniu amfetaminy były przede wszystkim wyjaśnienia T. B. (2), którym odpowiednio znaczenie można było nadać przy wykorzystaniu ustnej opinii biegłej D. Z. (2). W tym zakresie również należy odwołać się do rozważań zaprezentowanych w sekcji 2.2.1. uzasadniania. Ustalenia sądu okręgowego w omawianej części nie był więc wyłącznie oparte na zapiskach dotyczących produkcji amfetaminy metodą Leuckarta.

Bez znaczenia dla sprawy były okoliczności związane z ustaleniem zwiększonego poboru prądu w czasie, kiedy w mieszkaniu w B. miała być wytwarzana przez G. D. amfetamina. Jak przecież wynika z ustaleń sądu pierwszej instancji oskarżony w tym miejscu nie przeprowadził całego cyklu produkcyjnego, a jedynie część polegającą na suszeniu amfetaminy (str. 21 uzasadnienia wyroku). Czynności te nie generowały oczywiście takiego poboru prądu jak przeprowadzenie całego procesu wytwarzania substancji psychotropowej metodą Leuckarta. Sprowadzały się przecież do nagrzewania amfetaminy czterema żarówkami, co nie mogło spowodować istotnie zauważalnego

wzrostu poboru energii. Dla takiego ustalenia nie ma potrzeby sięgać po wiedzę specjalną, bo każda dorosła osoba jest użytkownikiem elektrycznych urządzeń i ma świadomość skali poboru energii elektrycznej przez takie urządzenia. Dlatego też nie jest niczym szczególnym w kontekście ustaleń sądu pierwszej instancji, że G. S. nie zauważyła zwiększonych opłat za rachunku elektryczne za mieszkanie przy ul. (...) w B., bo po prostu taki zwiększony pobór energii nie musiał nastąpić wskutek czynności opisywanych przez T. B. (2).

W związku z tym, że w mieszkaniu nr (...) przy ul. (...) w B. nie przeprowadzono całości cyklu produkcyjnego amfetaminy metodą L. nie może wywoływać wątpliwości fakt, że zapach jaki towarzyszy takiemu procesowi nie był odczuwalny dla innych osób, które w budynku mieszkały lub mieszkanie to odwiedzały. Zapach, o jakim mówił natomiast T. B. (2) nie był związany z tą częścią wytwarzania amfetaminy polegającą na jej suszeniu, ale jak wynikało z jego relacji z użyciem innych substancji w szczególności amoniaku, po których puste fiołki zauważył w mieszkaniu (150/1). Substancja ta wykorzystywana jest również do użytku domowego jako rozpuszczalnik czy też środek czyszczący. Nie należy zatem przypisywać szczególnego znaczenia zapachowi jaki odczuwał świadek, bo czynności, które związane były ściśle z suszeniem amfetaminy nie powodowały powstawania żadnych wyziewów.

W odniesieniu do zarzutu dotyczącego oceny dowodów, które były podstawą ustaleń sądu pierwszej instancji dotyczących

wprowadzenia przez oskarżonego do obrotu znacznych ilości amfetaminy, stwierdzić należy, że poza powołaniem się na sprzeczności w relacjach świadków obrońca nie wskazał konkretnie na czym te rozbieżności miałyby polegać. Powtórzyć należy w tym kontekście, że bez znaczenia dla oceny wskazywanych przez obrońcę dowodów jest to jaki status w trakcie postępowania miały osoby składające wyjaśnienia i zeznania. Jeżeli obrońca nie jest w stanie wykazać, że rozbieżności w relacjach tych świadków powodują brak ich wiarygodności to nie ma podstaw do zanegowania depozycji tych osób jako wartościowego materiału dowodowego. Zwrócić należy uwagę, że sąd pierwszej instancji prawidłowo wskazał na dowody, które dawały podstawę do ustalenia wprowadzania do obrotu amfetaminy przez G. D.. Relacje T. B. (2) i P. S. oraz ujawniona przy tym pierwszym amfetamina w ilości 9 383,57 grama, na co sąd okręgowy w swoich ustaleniach się powołuje (str. 19 uzasadniania wyroku), niewątpliwie budują zborny obraz czynności podejmowanych przez oskarżonego, polegających na wprowadzaniu amfetaminy do obrotu. Nie ma w tych dowodach sprzeczności, bo jednoznacznie wskazują one na podejmowanie przez oskarżonego tego rodzaju czynności. Informacje na ten temat pochodzą od dwóch różnych osób, a nadto wsparcie znajdują w wypowiedziach W. Ż. (2), która również mówiła o tym, że takim procederem oskarżony się zajmował.

Odnosząc się jednak do ustaleń sądu okręgowego dotyczących wprowadzania przez oskarżonego amfetaminy do obrotu stwierdzić

należy, że sąd ten poza potwierdzeniem takiego faktu nie ustalił w sposób precyzyjny, jakie ilości narkotyku zostały wprowadzone przez G. D. do obrotu. Zaznaczyć jednak należy, że nie wynikało to z ułomności materiału dowodowego, na jakim sąd pierwszej instancji opierał swoje ustalenia, ale na braku wyprowadzenia przez sąd z tych dowodów odpowiednich wniosków dotyczących ilości sprzedanej przez oskarżonego amfetaminy. Z uwagi na kierunek apelacji obrońcy oraz bark w tym zakresie zarzutów prokuratora sąd odwoławczy nie mógł uzupełniać w tym zakresie ustaleń sądu pierwszej instancji, bo wykraczałoby to poza zakres zaskarżenia orzeczenia oraz byłoby to wbrew kierunkowi apelacji obrońcy. Konsekwencją jednak powyższych konstatacji było przyjęcie, że G. D. wprowadził amfetaminę do obrotu, bo w tym zakresie jednoznacznie o tym świadczyły przeprowadzone na rozprawie dowody, na jakie sąd pierwszej instancji się powoływał, ale w ilości, która nie pozwalała na uznanie, że były to ilości znaczne.

Kolejny zarzut obrońcy dotyczy naruszenia art. 424 k.p.k. i jako taki z uwagi na treść art. 455a k.p.k. mógłby zostać pominięty przy ocenie zasadności środka odwoławczego. W kontekście jednak opisywanego uchybienia obrońca odwołuje się do okoliczności, które postrzegać należy jako krytyczne uwagi dotyczące swobodnej oceny dowodów dokonanej przez sąd i nieuwzględniania przy takiej ocenie wszystkich przeprowadzonych dowodów i wynikających z nich konsekwencji również na korzyść oskarżonego. Stwierdzić więc należy, że

przytaczane przez obrońcę fragmenty opinii biegłej D. Z. (2) nie miały wpływu na ustalenia sądu dotyczące wytwarzania amfetaminy przez oskarżonego, ponieważ nie miały one właśnie jednoznacznego charakteru, a podstawa takich ustaleń były przede wszystkim relacje T. B. (2) oraz ujawniona przy nim amfetamina z takiej produkcji pochodząca. Opinie z zakresu badań chemicznych mogły być jedynie wsparciem dla depozycji świadka, ale nie stały się one wyłączną podstawą ustaleń sądu w omawianym zakresie.

Dalsza część omawianego zarzutu obrońcy powieliła w większej części argumentację, na jaką się odwołujący powoływał uzasadniając zarzut naruszenia art. 7 k.p.k., więc w tym zakresie nie ma powodu jeszcze raz tej argumentacji przywoływać. Dotyczy ona zabezpieczonych śladów chemicznych, poboru dodatkowej energii elektrycznej i zapachu, o jakim mówił T. B. (2). Ponownie też przywołując rozważania sądu odwoławczego zawarte w sekcji 2.2.1. uzasadnienia stwierdzić jedynie należy, że w opisie zmienionego opisu czynu przypisanego w tym zakresie oskarżonemu ustalono precyzyjnie na czym polegało wytwarzanie amfetaminy przez G. D., gdzie takie czynności miały miejsce oraz odpowiednio zmniejszono ilość wytworzonej amfetaminy mając na uwadze, że w ujawnionej u T. B. (2) substancji większą część jej składu stanowiła kofeina. W konsekwencji tych zmian bezprzedmiotowe stają się argumenty obrońcy kwestionujące wytwarzanie amfetaminy przez oskarżonego w miejscowości P., bo nawet sąd pierwszej instancji

nie poczynił ustaleń, z których wynikałoby, że w wynajętych tam pomieszczeniach odbywała się produkcja narkotyku.

Podnosząc zarzut naruszenia art. 366§1 k.p.k. obrońca ponownie odwołuje się do zasadniczo tych samych racji jakie były przywoływane przy uzasadnieniu innych zarzutów i jedynie nowym w tym zakresie argumentem jest wskazanie na oddalenie wniosku dowodowego o ponowne przesłuchanie W. Ż. (2). Świadek została przesłuchana w toku postępowania przed sądem odwoławczym. Złożyła zeznania zbieżne z dotychczas składanymi i potwierdziła istotne dla sprawy okoliczności. Te dodatkowe zeznania jak wynika z dokonanej przez sąd odwoławczy oceny tego dowodu z pewnością nie mogą zostać wykorzystane dla zanegowania sprawstwa zarzucanych oskarżonemu czynów, a przeciwnie potwierdzały one wiarygodność relacji T. B. (2).

Lp.	Zarzut	
3.2.	Błąd w ustaleniach faktycznych.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Podnoszenie tego zarzutu wobec uprzedniego podniesienia zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. pozbawione jest znaczenia, bo błąd w ustaleniach faktycznych jak wskazuje sam odwołujący miał być następstwem		

<p>m.in. naruszenia przepisów postępowania. Zbędne jest zatem przytaczanie takiego zarzutu jeżeli przyczyną uchybień sądu miały być pierwotnie inny zarzut. Skrótowe zresztą w tym zakresie uzasadnienie apelacji obrońcy i omówienie innych zarzutów zwalnia sąd odwoławczy od ponownego ich omówienia.</p>		
Lp.	Zarzut	
3.3.	<p>Obraza prawa materialnego art. 62 ust. 1 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Obrońca podnosząc zarzut obrazy prawa materialnego art. 62 ust. 1 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii powołuje się na pozorny zbieg tego przepisu z art. 56 ust. 3 ww. ustawy. Podnosząc taki zarzut odwołujący popada jednak w sprzeczność, ponieważ większa część apelacji poświęcona została zanegowaniu popełniania przez oskarżonego czynu polegającego na wprowadzeniu narkotyków do obrotu. Już nawet pomijając tę sprzeczność to wskazać należy, że przypisanie sprawcy występkę polegającego na wprowadzeniu do obrotu narkotyku nie powoduje uznania innego czynu polegającego na posiadaniu narkotyków za czyn współukarany jeżeli posiadanie narkotyków dotyczy okresu późniejszego już po wprowadzeniu narkotyków do obrotu. Wprowadzenie narkotyków do obrotu polega przecież</p>		

na wyzbyciu się posiadania takich substancji, więc późniejsze posiadanie narkotyków może dotyczyć wyłącznie innych niż te jakie do obrotu zostały wprowadzone. Nie inaczej jest w niniejszej sprawie, bo wprowadzenie narkotyków do obrotu nastąpić miało w okresie od połowy marca 2016 r. do połowy czerwca 2016 r., a czyn zarzucany oskarżonemu w pkt I aktu oskarżenia popełniony miał zostać 17 lipca 2016 r.

Lp.	Zarzut	
3.4.	Obraza prawa materialnego art. 53 ust. 1 i 2 w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut obrońcy dotyczący obrazy prawa materialnego przepisu art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii opiera się na przytoczeniu tych samych argumentów, jakie były podstawą uzasadniania zarzutu obrazy przepisów postępowania. Podnoszone w tym zakresie uchybienia omówione zostały w pierwszej kolejności, gdyż naruszenie przepisów postępowania generuje inne uchybienia, jakich sąd pierwszej instancji mógł się dopuścić. Brak stwierdzenia obrazy przepisów postępowania może wywoływać konieczność rozpatrzenia innych zarzutów w szczególności obrazy prawa materialnego. Obrońca jednak przyjął dość szczególną formułę apelacji, bo przy różnego rodzaju		

zarzutach z art. 438 k.p.k. powiela te same argumenty, co powoduje, że raz ocenione nie wymagają ponownego ze strony sądu odwoławczego komentarza. Stwierdzić zatem należy, że uznane w przeważającej części racje obrońcy dotyczące wytworzenia amfetaminy przez oskarżonego za niezasadne, nie mogły okazać się zasadne przy ocenie zarzutu obrazy prawa materialnego, bo ich przedmiotem były te same wywody obrońcy. Należy jedynie dla ich oceny odwołać się do wcześniejszych rozważań sądu odwoławczego dotyczących omówienia zarzutu obrazy przepisów postępowania.

Szersza argumentacja obrońcy przedstawiona została w odniesieniu do zarzutu obrazy art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Jej charakter wskazuje jednak, że faktycznie odwołujący opisuje uchybienia związane z oceną dowodów, a więc dotyczące obrazy przepisu art. 7 k.p.k. Niezależnie od właściwej kategoryzacji zarzutu ocenić należy to co stanowi przedmiot podnoszonych przez obrońcę uchybień. Na wstępie wskazać należy, że całkowicie bez znaczenia dla ustaleń dotyczących wprowadzenia do obrotu narkotyków przez G. D. są wywody dotyczące relacji W. Ż. (2). Jak wynika z rozważań zaprezentowanych w sekcji 2.2.2. uzasadniania osoba ta nie miała wiedzy o czynnościach związanych z obrotem narkotykami w okresie od połowy marca 2016 r. do połowy czerwca 2016 r., a tego okresu dotyczy przypisany w omawianym zakresie oskarżonemu czyn polegający na wprowadzeniu do obrotu amfetaminy. Świadek na ten temat nie miała wiedzy.

Podobnie jak i na temat wytwarzania w tym okresie amfetaminy. Świadek widziała narkotyki należące do oskarżonego w mieszkaniu w B. (1460/8), ale fakt ten sam w sobie nie był wystarczający do ustalenia, że tymi substancjami oskarżony obracał.

Decydujące dla ustaleń sądu pierwszej instancji w tym zakresie były, więc relacje T. B. (2) i P. S., którzy razem z nim uczestniczyli w obrocie amfetaminą. W przypadku relacji T. B. (2) prawidłowo sąd pierwszej instancji oparł się na relacjach tego świadka przy ustaleniach dotyczących wytwarzania amfetaminy przez oskarżonego, a wiarygodność tych depozycji została potwierdzona ustną opinią biegłej D. Z. (2) złożoną na rozprawie odwoławczej. Odwoływanie się przez obrońcę do tych samych argumentów co przy podnoszonym zarzucie obraży przepisów postępowania nie może zmieniać takiej oceny relacji świadka, bo racje te okazały się nieskuteczne dla zanegowania wiarygodności w tym zakresie T. B. (2). Już natomiast ze wskazań doświadczenia życiowego wynika, że sprawca produkuje substancję psychotropową po to, by później wprowadzić ją do obrotu i uzyskać z tego bezprawne korzyści. Dlatego dalsze depozycje tego świadka dotyczące wprowadzania do obrotu amfetaminy przez oskarżonego, na jakie sąd okręgowy się powołuje, mają spójny charakter z tymi jego relacjami, jakie dotyczą wytwarzania narkotyku.

Obrońca przytaczając różne wypowiedzi T. B. (2) w kontekście ustaleń dotyczących czynu polegającego na wprowadzaniu przez G. D. amfetaminy do obrotu

nie wskazuje jednak jakie znaczenie dla oceny tego dowodu mogłyby one mieć. Fakt, że relacje tego świadka były przeciwne innym dowodom nie świadczy o tym, że były one niewiarygodne, bo nie wykazał obrońca by sąd pierwszej instancji w zakresie analizy takich różnic dopuścił się dowolnej oceny dowodów i zamiast dać wiarę określony dowodem przyznał ją im przeciwnym depozycjom T. B. (2). Dlatego bez znaczenia jest, że zdaniem obrońcy wyjaśnienia świadka złożone w charakterze podejrzanego sprzeczne były z zeznaniami Z. M. i T. M. jeżeli nie przedstawił żadnych racji, które uzasadniałyby po pierwsze przyznanie w tym zakresie waloru wiarygodności wypowiedziom tych dwóch świadków, a po drugie nie wykazał jaki wpływ mogłoby to mieć na ustalenia dotyczące oskarżonego. Po prawdzie nie wiadomo jakie znaczenie dla ustaleń dotyczących wprowadzania amfetaminy do obrotu przez oskarżonego miałyby mieć wypowiedź świadka z rozprawy głównej o tym, że nie pamięta pseudonimu (...) w kontekście zapisków ujawnionych w mieszkaniu w B.. Sąd pierwszej instancji prawidłowo oceniając depozycje T. B. (2) wskazał, że z uwagi na upływ czasu jest rzeczą naturalną, że omawiając wydarzenia sprzed roku – dwóch lat można znaleźć pewne rozbieżności (str. 15 uzasadnienia wyroku). Podzielić należy w tym kontekście stanowisko sądu pierwszej instancji, że te różnice nie były na tyle istotne, aby podważyć generalne zaufanie sądu do relacji T. B. (2). Obrońca nie wykazał, by przytaczane przez niego wypowiedzi świadka mogłyby mieć wpływ na odmienną ocenę jego

wiarygodności niż prezentowana przez sąd okręgowy.

Przywołując kolejny fragment wypowiedzi T. B. (2) odnoszący się do ilości skradzionych oskarżonemu narkotyków obrońca swoje wywody opiera na błędnym odczytaniu ich treści, ponieważ jak wynikało z wyjaśnień świadka zabrał on połowę narkotyków jaka była w mieszkaniu w B. (151v/1). Jeżeli przy świadku zatrzymano prawie 10 kg amfetaminy to wywód obrońcy odnoszący się do 5 kg amfetaminy pozbawiony jest sensu. Nie są też zrozumiałe dalsze rozważania obrońcy o niezabezpieczonych narkotykach jeżeli właśnie takie narkotyki zostały przy T. B. (2) zatrzymane, a w miejscowości P. ujawniono znaczne ilości amfetaminy i marihuany, które przechowywane były przez M. K. w porozumieniu z G. D.. W tym kontekście przywołać należy też wyjaśnienia W. Ż. (2) ze śledztwa, z których wynikało, że G. D. przeprowadził się do miejscowości P., bo został okradziony i w wynajętym tam domku przechowywał narkotyki (1460/8). Okoliczności te podważają rozumowanie obrońcy, choć przedstawione ono zostało w sposób, który budzi wątpliwości w perspektywie zasad prawidłowego rozumowania. Stwierdzić jednak należy, że opisywanej przez T. B. (2) okoliczności pozostawienia w mieszkaniu w B. około 10 kg narkotyków nie przeczy fakt, że przy oskarżonym takiej ilości narkotyków nie ujawniono, bo znaczne ich ilości zostały wskutek przeszukania w miejscowości P. znalezione. Stało się to natomiast po upływie około miesiąca od wyprowadzki oskarżonego z mieszkania w B.. Mając na uwadze, że celem

wytworzenia amfetaminy przez oskarżonego była ich dalsza sprzedaż nie należy przypisywać istotnego znaczenia do faktu, że tych narkotyków ujawniono w miejscowości P. mniej niż zostawił ich T. B. (2) w mieszkaniu jakie wspólnie zajmował z oskarżonym, bo mogły one zostać w tym czasie sprzedane, co byłoby przecież realizacją zamierzeń oskarżonego.

Ograniczona wiedza T. B. (2) na temat narkotyków, na jaką obrońca się powołuje przy dalszym uzasadnieniu zarzutu, nie podważa jego wiarygodności jeżeli jego relacje wsparcie znalazły w specjalistycznych opiniach na podstawie, których można było ustalić, że opisywane przez świadka czynności stanowiły etap wytwarzania amfetaminy polegający na jej suszeniu, a ujawnione przy nim narkotyki stanowiły substancje psychotropowe i środki odurzające w rozumieniu ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Obrońca dla uzasadnienia postawionego zarzutu poświęcił uwagę również relacjom P. S.. Sąd pierwszej instancji przypisał im ograniczoną wartość dowodową kompleksowo również w oparciu o opinię biegłej psycholog oceniając wiarygodność świadka (str. 16-17 uzasadniania wyroku). Z uwagi na ustalenia sądu okręgowego dotyczące wprowadzania do obrotu amfetaminy przez oskarżonego, które nie konkretyzowały ilości przekazanych narkotyków wypowiedzi P. S. istotne były wyłącznie dla potwierdzenia takiego faktu. Sąd odwoławczy, jak już wskazano uprzednio, nie mógł w tej części uzupełniać ustaleń sądu pierwszej instancji przeciwnie do kierunku złożonej na korzyść

G. D. apelacji. W tym zakresie, w jakim P. S. wypowiadał się na temat udziału w obrocie amfetaminą złożył on wyjaśnienia zbieżne z relacjami T. B. (2). Obaj bowiem potwierdzili fakt, że świadek przyjeżdżał do oskarżonego do B., a G. D. udostępniał mu amfetaminę (150v/1, 1211/7). Informacje te pochodziły od osób, które złożyły te depozycje niezależnie od siebie. Nie pozostawały w porozumieniu dotyczącym ich treści i oczywiście mogły one w tej części posłużyć za wiarygodny dowód ustaleń dotyczących wprowadzania do obrotu amfetaminy przez G. D. m.in. P. S..

Nie mogą w tym zakresie podważać takiej oceny relacji P. S. wskazywane przez obrońcę różnice w jego wyjaśnieniach. Odwołujący bowiem cytuje wypowiedzi pochodzące z dwóch różnych przesłuchań świadka w charakterze podejrzanego. W czasie pierwszego z nich negował okoliczności jego uczestnictwa w obrocie narkotykami, a w czasie drugiego zdecydował się na współpracę z organami ścigania i okoliczności dotyczące takich zachowań ujawnił, a nadto były one zbieżne z relacjami T. B. (2) w omówionej powyżej części. W przypadku zmiany postawy procesowej podejrzanego występują oczywiście różnice w depozycjach danej osoby, a ich wiarygodność zależna jest od konfrontacji ich treści z innymi dowodami. Jeżeli zatem te drugie wyjaśnienia świadka znalazły potwierdzenie w wypowiedziach innej osoby to im należało przypisać walor wiarygodności. Dlatego przeciwne im wypowiedzi P. S. z wcześniejszego przesłuchania nie mogą stanowić kryterium oceny innych jego relacji, jeżeli miały na celu ukrycie tych

okoliczności, jakie w późniejszym czasie ujawnił. Dlatego odwoływanie się do tych wyjaśnień świadka, które pochodzą z czasu kiedy trwał on w postawie negacji udziału w przestępstwie, jakie mu zarzucono, jest nieskutecznym narzędziem weryfikacji innych jego wypowiedzi. Przytaczanie natomiast przez obrońcę dla weryfikacji wiarygodności świadka informacji z notatki urzędowej oczywiście sprzeczne jest z art. 174 k.p.k. i sąd również nie mogłoby mieć wpływu na ocenę relacji tego świadka podobnie jak odwoływanie się do okoliczności (pomoc w przenoszeniu pakunków oskarżonemu), jakie są bez znaczenia dla kwestii, które są istotne dla przedmiotu sprawy (udział oskarżonego w obrocie narkotykami).

Podsumowując zatem wywody obrońcy dotyczące tej części przypisanego oskarżonemu czynu, która polegała na wprowadzeniu amfetaminy do obrotu stwierdzić należy, że sąd pierwszej instancji nie opierał się w tym zakresie na żadnych poszlakach, ale na wyraźnych i jednoznacznych depozycjach świadków, które wskazywały na tego rodzaju czynności G. D.. Obrońca nie przedstawił żadnych racji, które mogłyby posłużyć do wykazania nieprawidłowości w dokonanej przez sąd pierwszej instancji ocenie dowodów. Przytaczane przez odwołującego fragmenty wypowiedzi świadków nie miały znaczenia dla weryfikacji ich wiarygodności.

Lp.	Zarzut	
3.5.	Rażąca niewspółmierność kary.	# zasadny

		# częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut obrońcy był zasadny w tym zakresie, w jakim zmiana orzeczenia sądu pierwszej instancji powodowała, że czyn mu ostatecznie przypisany cechował się niższą społeczną szkodliwością niż ten jaki przypisał mu sąd pierwszej instancji. Bez znaczeni jednak dla dokonanych zmian były te argumenty podnoszone przez obrońcę oskarżonego, które dotyczyły sytuacji rodzinnej i majątkowej oskarżonego. Przede wszystkim to właśnie te okoliczności powinny motywować oskarżonego do zachowań zgodnych z porządkiem prawnym, a w taki sposób na jego postawę nie oddziaływały. Nie mogą one więc stanowić usprawiedliwienia dla łagodniejszego wymiaru kary, bo popełniając przestępstwo ich znaczenie oskarżony całkowicie zlekceważył. Konieczność przeprowadzenia terapii w stosunku do oskarżonego związanej z jego uzależnieniem przemawia za orzeczeniem kary odpowiednio dłuższej, by tego rodzaju terapia mogła zostać przeprowadzona w warunkach izolacji, bo na wolności w tym zakresie oskarżony nie podejmował odpowiednich wysiłków by taką skutecznie rozpocząć i zakończyć.		
Wniosek		

<p>Alternatywnie wniosek o uniewinnienie oskarżonego, uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a w razie utrzymania wyroku w zakresie winy o wymierzenie kary łagodniejszej i orzeczenie odbywania kary w systemie terapeutycznym.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek o uniewinnienie oskarżonego był oczywiście niezasadny, gdyż przeprowadzone w postępowaniu sądowym dowody pozwoliły na jednoznaczne ustalenie sprawstwa oskarżonego. Z tych samych przyczyn niezasadny był wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Wniosek o wymierzenie kary łagodniejszej został uwzględniony w związku z koniecznością dostosowania wymiaru kary do zmienionych ustaleń dotyczących ilości wytworzonej amfetaminy oraz częściowej zmiany kwalifikacji prawnej czynu drugiego przypisanego czynu przez uwzględnienie typu podstawowego przestępstwa wprowadzenia amfetaminy do obrotu. Orzeczenie kary pozbawienia wolności w systemie terapeutycznym jest uprawnieniem sądu, a nie obowiązkiem w tym zakresie po wprowadzeniu kary do wykonania komisja penitencjarna może zdecydować o skierowaniu oskarżonego do odbycia kary w takim systemie. Na etapie rozpoznawania apelacji obrońcy sąd odwoławczy nie dysponował wystarczającymi informacjami, by w tym zakresie orzec o</p>		

takim sposobie wykonania kary pozbawienia wolności.		
Lp.	Zarzut	
3.6.	<p><u>Apelacja obrońcy oskarżonego M. K..</u></p> <p>Zarzut naruszenia przepisów postępowania i błędu w ustaleniach faktycznych mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Obrońca w petitum apelacji nie wskazała jakie przepisy postępowania naruszył sąd przy orzekaniu, ale jak wynika z treści tego zarzutu i jego uzasadniania jego przedmiotem jest dowolna ocena dowodów dokonana przez sąd pierwszej instancji w szczególności wyjaśnień M. K.. W związku z tym, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych dotyczy tych samych okoliczności, które miałyby być przedmiotem błędnej oceny dowodów, a obrońca w uzasadnieniu środka odwoławczego nie wyodrębnia rozważań dotyczących poszczególnych zarzutów należało je ocenić łącznie. Po pierwsze za niezasadne należy uznać te wywody obrońcy, z których mogłoby wynikać, że to T. B. (2) podnajmował jeden z pokoi w domku zamieszkiwanym przez oskarżonego w miejscowości P.. Opierają się one na wyjaśnieniach M. K., ale które zostały sfalsyfikowane przez sąd okręgowy. W tym zakresie sąd pierwszej instancji swoje ustalenia opierał na relacjach T. B. (2), W. Ż. (2), P. C. i logowaniach telefonów, z których wynikało, że telefon T. B. (2)</p>		

nie logował się na BTS związanej z lokalizacją domku, gdzie przebywał w miejscowości P. M. K.. Obrońca w żaden sposób tych ustaleń nie zakwestionowała, więc wywody oparte na przeciwnych ustaleniach sprzeczne były z zasadami prawidłowego rozumowania i nie mogły pozwolić na uwiarygodnienie wyjaśnień oskarżonego, który próbował zanegować swój udział w posiadaniu narkotyków takie czynności przypisując świadkowi.

Nie były w konsekwencji przekonywujące te rozważania obrońcy, którymi próbował zbagatelizować wyjaśnienia oskarżonego z pierwszego przesłuchania kiedy to przyznał się do popełnienia czynu polegającego na posiadaniu narkotyków oraz stwierdził, że znajdowały się one w pokoju zajmowanym przez G. D. (430/3), a co było przeciwne jego późniejszym depozycjom. Te jednak kolejne wypowiedzi nie zasługiwały na wiarę, bo z jednoznacznych w tym zakresie relacji W. Ż. (2) wynikało, że M. K. przechowywał narkotyki w miejscowości P. dla G. D., co również korespondowało z jej wypowiedziami dotyczącymi wcześniejszego okresu jeszcze z 2015 r. kiedy była świadkiem podobnych zachowań tych oskarżonych w G.. Jak zaznaczono w sekcji 2.2.2. uzasadniania, do jakich należy w tym miejscu się odwołać, nie było powodów, by zakwestionować wiarygodność W. Ż. (2). Ponowne przesłuchanie tego świadka na etapie postępowania odwoławczego jedynie potwierdziło ustalenia sądu pierwszej instancji dotyczące pierwszego z zarzucanych oskarżonemu M. K. czynów.

Pomimo, że argumentacja obrońcy prezentowana w apelacji opiera

się na pewnych luźnych uwagach, które nie stanowią spójnego, konsekwentnego wyводу to jednak przyznać należy racje tym z nich, które zmierzają do zakwestionowania udziału oskarżonego w obrocie narkotykami, co było przedmiotem czynu zarzucanego mu w pkt IV aktu oskarżenia. Szersze w tym zakresie rozważania przedstawione zostały w sekcji 2.2.2. uzasadniania i do nich w tej części należy się odwołać. Rzeczywiście nie ma dowodów przeciwnych twierdzeniom M. K., że w okresie od połowy marca 2016 r. do połowy czerwca 2016 r. w B. i innych nieustalonych miejscach uczestniczył on wspólnie i w porozumieniu z G. D. w obrocie znacznymi ilościami amfetaminy. Z żadnego przeprowadzonego na rozprawie głównej dowodu takie informacje dotyczące tego okresu nie wynikają. Sąd pierwszej instancji dopuścił się zatem błędu w ustaleniach faktycznych ustalając, że M. K. dopuścił się zachowań w ramach czynu zarzucanego mu w pkt IV aktu oskarżenia. Miało to oczywiście wpływ na treść rozstrzygnięcia sądu, bo wbrew przeprowadzonym dowodom uznano oskarżonego za winnego popełniania czynu opisanego w pkt IV wyroku, którego przecież nie popełnił.

Wniosek

Uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Uzasadnienie podniesionych przez obrońcę zarzutów nie pozwoliło na potwierdzenie ich zasadności w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt III aktu oskarżenia. Zasadne okazały się one w odniesieniu do czynu z pkt. IV aktu oskarżenia i dlatego sąd odwoławczy M. K. od tego czynu uniewinnił.		
Lp.	Zarzut	
3.7.	<p><u>Apelacja prokuratora na niekorzyść oskarżonego M. K..</u></p> <p>Obraza przepisów prawa materialnego art. 62 ust. 2 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zakresie orzeczenia kary 8 miesięcy pozbawienia wolności, poniżej dolnego progu ustawowego zagrożenia.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut był oczywiście zasadny, bo zgodnie z treścią art. 62 ust. 2 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii za występki opisane w tym przepisie wymierza się karę od roku do 10 lat pozbawienia wolności. Wymierzenie zatem kary, bez nadzwyczajnego jej złagodzenia, poniżej dolnej granicy było oczywiście naruszeniem przepisu prawa materialnego i wymagało odpowiedniej ingerencji w treści rozstrzygnięcia sadu pierwszej instancji.		

Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt 5 poprzez wymierzenie M. K. kary roku pozbawienia wolności.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Z uwagi na uznanie zarzutu apelacji za zasadny uwzględniono wniosek apelacji dotyczący tego zrzutu.		
Lp.	Zarzut	
3.8.	Obraza przepisów prawa materialnego art. 56 ust. 3 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez zakwalifikowanie w pkt 6 wyroku czynu określonego w zarzucie IV z art. 56 ust. 1 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii zamiast z art. 56 ust. 3 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Z uwagi na uniewinnienie oskarżonego od popełniania czynu opisanego w pkt IV aktu oskarżenia zarzut apelacji okazał się niezasadny.		
Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt 6 poprzez zmianę kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego M. K. w	# zasadny # częściowo zasadny	

pkt IV aktu na art.56 ust. 1 i 3 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i wymierzenie kary 2 lat pozbawienia wolności.	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Z uwagi na niezasadność zarzutu wniosek odnoszący się do przedmiotowego czynu nie został uwzględniony.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. <u>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 14.06.2019 r. w sprawie VIII K 164/17 został utrzymany w mocy w tej części w jakiej nie został zmieniony.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
W tej części, w jakiej wyrok został utrzymany w mocy zarzuty apelacji okazały się niezasadne.	
1.8. <u>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
W pkt 1.1. wyroku uchylono orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności wobec obu oskarżonych z pkt 3 i 7 wyroku sądu okręgowego.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Powyższe rozstrzygnięcie wynikało z konieczności dokonania zmian dotyczących poszczególnych czynów zarzucanych oskarżonemu.	
5.2.2.	Przedmiot i zakres zmiany
W pkt. 1.2. wyroku w ramach czynu przypisanego oskarżonemu G. D. w pkt 2 wyroku sądu okręgowego ustalono, że oskarżony w miejscowości B. wytworzył znaczne ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o łącznej wadze 2 kg poprzez suszenie amfetaminy na etapie wytrącania soli amfetaminy, a następnie w części wprowadził ją do obrotu udostępniając tą substancję P. S. i innym osobom. W oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu przepisów ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i Kodeksu karnego z 6 czerwca 1997 r. w brzmieniu obowiązującym w dniu 23 czerwca 2020 r. na podstawie art. 53 ust. 1 i 2 w zb. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazano oskarżonego, a na podstawie art. 53 ust. 2 i 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§3 k.k. i 33§1 i 3 k.k. obniżono oskarżonemu G. D. wymierzone kary do 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny, przyjmując wartość jednej stawki w kwocie 10 złotych.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Przyczyny dokonanej zmiany zostały przedstawione w sekcji 2.1.1. i 2.2.1. uzasadniania wyroku. Do czynu przypisanego oskarżonemu zastosowano przepisy w brzmieniu obowiązującym w dniu 23 czerwca 2020 r., albowiem art. 38 pkt 4 ustawy z dnia 19.06.2020 r. o dopłatach do oprocentowania	

kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami (...)19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem (...)19 (Dz. U. poz. 1086 z późn. zm.) wprowadzono zmiany do przepisu art. 86§1 k.k., które z uwagi na konieczność wymierzenia kary łącznej powyżej najsurowszej z orzeczonych kar były dla oskarżonego mniej korzystne niż obowiązujące przed tymi zmianami. Jako okoliczności obciążające oskarżonego przy wymiarze kary pozbawienia wolności i grzywny w ramach strony podmiotowej uwzględniono działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i z premedytacją. W ramach strony przedmiotowej czynu wskazać należało, że z wytworzonej amfetaminy można było wykonać od 2 000 do 4 000 porcji narkotyku, co stanowiło poważne zagrożenie dla zdrowia publicznego. Oskarżony mógł zatem uzyskać ze sprzedaży narkotyku znaczne bezprawne korzyści. Jako okoliczność łagodzącą w zakresie wprowadzenia narkotyku do obrotu uwzględniono, że w istotnej części jego zawartość stanowiła kofeina, a przez to szkodliwe, odurzające oddziaływanie tej substancji nie było tak nasilone. Przy ustaleniu wartości jednej stawki grzywny sąd odwoławczy wziął pod uwagę, że oskarżony jest pozbawiony wolności i stąd jego zdolności majątkowe są ograniczone.

5.2.3.

Przedmiot i zakres zmiany

W pkt 1.3. wyroku w ramach czynu przypisanego M. K. w pkt 5 wyroku sądu okręgowego wyeliminowano ustalenie, że posiadał on substancję psychotropową oraz podwyższono wymiar kary pozbawienia wolności do roku pozbawienia wolności.

Zwięźle o powodach zmiany

Zmiana orzeczenia polegająca na wyeliminowaniu ustalenia o posiadaniu przez oskarżonego substancji psychotropowej w ramach pierwszego zarzucanego mu czynu wynikała z dokonanych przez sąd okręgowy ustaleń. Sąd ten błędnie ustalił, że oskarżony przechowywał amfetaminę w ramach drugiego zarzucanego mu czynu od połowy marca 2016 r. do połowy czerwca 2016 r. i stąd pominął w zakresie pierwszego przypisanego mu czynu konkretną ilość tej substancji. Jeżeli jednak nie została wskazana konkretna ilość amfetaminy to nie było podstawy

do uwzględniania w opisie czynu, że taki narkotyk M. K. w ogóle posiadał. Wynikało to zresztą z ustaleń sądu pierwszej instancji, wedle których te ilości amfetaminy jakie zatrzymano u niego 18 lipca 2016 r. posiadał on we wcześniejszym okresie. Oczywiście te ustalenia sądu okręgowego były skutkiem popełnionych błędów w ustaleniach faktycznych, zresztą również oskarżyciela, który pierwotnie w opisie pierwszego czynu wskazał mniejszą ilość amfetaminy niż ta jaka była rzeczywiście ujawniona w miejscowości P. (prokurator oparł się w tym zakresie na wstępnej opinii z zakresu badań chemicznych i później nie uwzględnił wyników opinii ostatecznej). Dla zachowania jednak pewnej konsekwencji należało i taką zmianę w opisie przypisanego oskarżonemu czynu wprowadzić jeżeli przez omyłkę sąd okręgowy pozostawił ślad tych pierwotnych ustaleń "przenosząc" posiadanie amfetaminy do okresu drugiego czynu. Wobec braku ze strony prokuratora w tym zakresie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych sąd odwoławczy tych oczywiście nieprawidłowych ustaleń nie mógł zmienić, a jedynie mógł doprowadzić do ujednoczenia przeprowadzonych w tym zakresie ustaleń przez sąd pierwszej instancji.

Podwyższenie wymiaru kary pozbawienia wolności było skutkiem uwzględniania zarzutu prokuratora obrazy prawa materialnego, bo sąd wymierzył karę poniżej dolnej granicy zagrożenia za czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii. Wymierzona kara roku pozbawienia wolności jest najniższą jaka mogła zostać orzeczona za czyn, za jaki oskarżony został skazany i jest zgodna z wnioskiem prokuratora. Odpowiada ona społecznej szkodliwości czynu, ilości środka odurzającego jaki został zatrzymany oraz zagrożeniu, jakie zostało stworzone dla zdrowia publicznego poprzez ryzyko udostępnienia narkotyków innym osobom. Marihuana nie była bowiem przechowywana na własne oskarżonego potrzeby tylko dla G. D. trudniącego się wprowadzaniem narkotyków do obrotu.

5.2.4.

Przedmiot i zakres zmiany

W pkt 1.4. wyroku M. K. uniewinniono od czynu zarzucanego mu w pkt IV aktu oskarżenia (pkt 6 wyroku).

Zwiążle o powodach zmiany

Przyczyny rozstrzygnięcia zostały przedstawione w sekcji 2.2.2.uzasadniania wyroku.	
5.2.5.	Przedmiot i zakres zmiany
Na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu przepisów Kodeksu karnego z 6 czerwca 1997 r. w brzmieniu obowiązującym w dniu 23 czerwca 2020 r. kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego G. D. połączono i wymierzono łączną karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.	
Zwięźle o powodach zmiany	
W związku z uchynieniem orzeczenia o karze łącznej i wymierzeniem nowej kary za czyn zarzucany mu w pkt II aktu oskarżenia zachodziła konieczność ponownie orzeczenia kary łącznej. Sąd apelacyjny stosując zasadę pełnej absorpcji wymierzył karę łączną przy zastosowaniu przepisów względniejszych dla sprawy w wysokości równej najsurowszej z orzeczonych kar. Czyny, za jakie wymierzono kary pozbawienia wolności były przestępstwami tego samego rodzaju, popełnionymi w bliskim sobie czasie, co uzasadniało wymierzenie kary łącznej 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.	

1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</i>	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
1.1.8. <i>Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</i>		
1.10. <i>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</i>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
4.	Na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet łącznej kary pozbawienia wolności zaliczono G. D. okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 17 lipca 2016 r. do dnia 25 czerwca 2018 r., a na poczet orzeczonej wobec M. K. kary pozbawienia wolności od dnia 18 lipca 2016 r. do 18 lipca 2017 r.	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
5, 6, 7	Na podstawie §2 pkt 2 i §17 ust. 2 pkt 5, § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3

października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz na rzecz adw. P. B., a na podstawie §17 ust. 2 pkt 5 i §20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz r. pr. E. D. po kwocie 1033,20 zł w tym 23 % VAT z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym, a nadto na rzecz adw. P. B. kwotę 155 zł z tytułu niezbędnych i udokumentowanych wydatków adwokata ustanowionego z urzędu.

Na podstawie art. 636§1 k.p.k. i art. 3 ust. 1, art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądzono na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego G. D. kwotę 800 zł. a od M. K. kwotę 180 złotych z tytułu opłat za obie instancje oraz wydatki Skarbu Państwa za obie instancje w częściach na nich przypadających. Na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami procesu w części uniewinniającej obciążono Skarb Państwa.

7. **PODPIS**

Izabela Szumniak Dorota Tyrła Paweł Dobosz

1.11. <u>Granice zaskarżenia</u>		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego G. D.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość wyroku dotycząca tego oskarżonego	
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.1. <u>Granice zaskarżenia</u>	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego M. K.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość wyroku dotycząca tego oskarżonego
1.3.1. <u>Kierunek i zakres zaskarżenia</u>	
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. <u>Granice zaskarżenia</u>	
Kolejny numer załącznika	3
Podmiot wnoszący apelację	prokurator
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	pkt 5 i 6 wyroku
1.3.1. <u>Kierunek i zakres zaskarżenia</u>	
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości
# w części	# co do winy
#	co do kary

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<i>1.4. Wnioski</i>		
#	uchylenie	# zmiana